

**Brev till Sophie Elkan från
Selma Lagerlöf: 1914-1917 : L
84:1 - 157**

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

National Library
of Sweden

Käraste.

Tacks för sista brevet. Det var på intet sätt influ-
 enger besmittat utan bara som vanligt. Nu vill
 jag innerligt hoppas att de förbudena de Rådeste
 ingenting betydde, utan att den är frisk och kry-
 igen och fick finna Jenny med all änskörd
 höglidighet. Jag skickade ett litet telegram. Hop-
 pas att det kom fram i tid. Jag tror verkligen,
 att du tjänar som ett föredöme för många och
 inte minst för mig genom din omsorg och god-
 het mot ditt tjänstefolk.

Vi ha haft en liten förstärkelse här sedan
 jag skrev sist. Henrik kom samma dag var
 ur skogen. Han hade kuggit sig i stortill. Får var
 inte av och inte en gång nageln var skadad, men
 det var ändå ett stygt blodande sår. Han blev
 först ombuden hemma av Ellen och för se-
 dan till Summe och blev omhändertagen av doktorn.
 Det var inte värre än att han under vanliga
 förhållanden skulle ha varit läkt på en vecka,
 men jag tyckte mig ha hört något om att sår är
 svåra att läka på dem, som ha socker, fastän jag
 inte sade något om det. I torsdags voro Henrik och
 båda Ellen uppe i Summe för ett skilda orsaker. Hen-
 riks sår skulle anses av doktorn, och doktorn tyckte, att det
 inte alla var läkt och nu så han också, att det skulle bli
 långvarigt. För Hans skänkte upp min fröken och sade,
 att dylika sår läka inte på månader. Nu är ju vår
 doktor rysligt skral, så jag sände in Henrik till Nord-
 stad. Han kom igen samma dag med lagnade ry-
 heter. Såret hade börjat gro ihop och doktorn trodde in-
 te, att han hade sockersjukta i så hög grad, att det kunde
 de hindra läkningen, vems anmärk är det verkligen
 nu, att det är farligt. I går ringde Berda på och var

ni skrämt, för han hade fått höra det samma i Falun
om farligheten. Är det inte märkvärdigt, så mycket
att farligheter de människorerna jämt äro utöför.

Blittills har det ju gått bra, men en dag anfaller
det väl. — Inte kommer det väl att bli så, att jag kom-
mer att längta efter Ellen, men från och med den dagen, då jag
frågade Bengtel i Strömstov om Henrik har mina Rättor
övergått till medlidande. Det är ett stort lidande och många
bekymmer, som förestår honom, om det inte sker ett under.

I dag svöde det, då Jemma och jag togo den vanliga
svorgångsmansvaden, så att vi fånga drivas på Rapparna,
men nu sedan har det första värreget börjat och det är härligt
att höra på. Vi ha det så grått och brunt och svart med vita
ränder utmed skogskanten. Fuga sjöar smälta, inga skogar utö-
mt. Där är tillfälle till ett riktigt värrege.

Tack för pengarna. Det var ju alldeles riktigt. Du vill ju vara
något nära skrämt, att komma framåt riktigt fram, så att
jag slipper skrämt. Jag hade Henrik inne och ställda be-
nämna och adresser för honom. Det var ett besymmerligt svar.

Det var ju högt intressant med sked, men lat strö-
ligt som manligt. Den förtroende saken är nog inte
ännu värd att mottagas i faderskammret. Om han en
dag började arbeta, så bleve det ju folk av honom. Men
han kan väl inte.

Jag får inte Gerda hit under parken, som jag hade
hoppats. Dera Dalborg kommer på fyra dar. Gerda ska hit
i maj, och ska skola dilla, medan Ellen reser på
bröllop för en bror i Skåne. Jag gläder mig åt att
ju nu Gerda här en gång utan Jemma och utan svärstatter.
Det är ganska nödvändigt.

Är jag just nyss var ute, såg jag en Rapp, som var
riktigt dubligt svält. Det kom över mig en sådan känsla
av att det verkligen är så, att vi gå mot våren, mot som-
maren. Jag tror aldrig, att jag har tänkt mig in i detta
föret i år. Vi gå också mot freden. Det kan inte vara
möjligt annat — Din Lenna —